

ПРОБЛЕМИ ЩОДО ОРГАНІЗАЦІЇ ОХОРОНИ ПРАЦІ НА ВИРОБНИЦТВІ

Сучасний стан охорони праці в Україні можна схарактеризувати як такий, що викликає серйозне занепокоєння. Створення безпечних умов праці – це невід’ємна частина соціально-економічного розвитку держави, складова державної політики, національної безпеки та державного будівництва, одна з найважливіших функцій органів виконавчої влади, місцевих державних адміністрацій, виконавчих органів рад, підприємств.

Основними правовими актами гарантування, надання та дотримання охорони праці в нашій державі є Конституція України, Кодекс законів про працю України, Кодекс цивільного захисту України, Закон України «Про охорону праці», Державні стандарти безпеки праці; а також існують інші нормативно-правові акти, які регламентують охорону праці на виробництві.

Взагалі, щодо організації охорони праці в Україні, вона доволі є критичною, адже за даними Міжнародної організації праці, рівень смертельного травматизму в Україні залишається одним з найвищих у порівнянні з європейськими країнами.

Найбільш травмонебезпечними галузями залишаються вугільна, хімічна промисловість, агропромисловий комплекс, транспорт та будівництво. На даний час високим залишається рівень професійної захворюваності, що безпосередньо пов’язано з незадовільним станом умов на виробництві. Понад 23 відсотки осіб працюють в умовах, що не відповідають санітарно-гігієнічним нормам. Почастішали випадки виявлення кількох професійних захворювань в одного працівника.

Близько 17 тис. осіб щороку стають інвалідами праці, понад 313 тис. осіб одержують компенсацію за відшкодування шкоди внаслідок трудового каліцтва або професійного захворювання, з них близько 50 тис. осіб отримують пенсію у зв’язку із втратою годувальника.

На думку фахівців з питань охорони праці, своєчасне виявлення та усунення причин виникнення виробничих травм і професійних захворювань, а також вжиття відповідних профілактичних заходів дозволяє значно знизити рівень виробничого травматизму та захворюваності, економічні втрати підприємств, зберегти здоров’я, високу професійну працездатність працівників.

Узагальнюючи вищенаведене можна дійти висновку, що не зважаючи на те, що охорона праці та охорона здоров’я в Україні відноситься до

пріоритетних напрямків соціальної політики та чинне трудове законодавство досить чітко визначає всі аспекти та методи правового регулювання цієї сфери, роботодавці часто нехтують покладеними на них обов'язками, а саме не надання найманому працівнику належних умов для виконання покладеної на нього роботи. Через це настає: професійний травматизм, професійна захворюваність тощо.

Отже, на нашу думку, задля поліпшення ситуації в країні потрібно посилити міри юридичної відповідальності за порушення законів та інших нормативно-правових актів про охорону праці, а саме за створення перешкод у діяльності посадових осіб органів державного нагляду за охороною праці, а також у діяльності представників профспілок, їх організацій та об'єднань, збільшити розмір штрафу та притягувати винних осіб до кримінальної відповідальності. Тільки після посилення мір відповідальності можна мати надію на те, що критична ситуація в Україні у сфері охорони праці матиме позитивну динаміку.